20

Aventurile lui Morgan Piratul

LUPTA PENTRU DIADEMĂ

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 20

****

LUPTA PENTRU DIADEMA[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LA LUTE POUR LE DIADÈME.

Corabia morţilor

— Hei! Hei! O pânză la vedere! În direcţia nord!

Acest strigăt al omului de veghe a răsunat pe bordul unei corăbii vopsită în negru şi de o construcţie puţin obişnuită, ce despica valurile oceanului Indian, navigând nu departe de roditoarele insule Filipine.

— Ce navă este? s-a întrebat de jos. Este una spaniolă sau portugheză?

— Îmi este încă cu neputinţă s-o disting bine, căpitane, a repliat vocea ce venea de pe gabier. În tot cazul, înfăţişarea acestui bastiment este foarte ciudată. Ar părea că navighează sub vânt şi cu siguranţă velele îi sunt late. Ba o ia la babord, ba în altă direcţie, mereu sub vânt. S-ar zice că nu este nimeni la cârmă.

— Opreşte, pilotule! a strigat comandantul corăbiei negre, un bărbat încă tânăr, cu o înfăţişare serioasă, a cărui privire pătrunzătoare, explorând suprafaţa apei, s-a fixat asupra punctului semnalat.

Această corabie impunătoare, construită pentru cursă, această corabie neagră, era comandată de căpitanul Morgan, regele mării în persoană. Ilustrul şi temutul şef de piraţi spera să întâlnească în aceste mări îndepărtate de teatrele obişnuite de operaţii câteva corăbii spaniole sau portugheze cu încărcături bogate din posesiunile lor. Tot ceea ce putea lua de la una sau alta din naţiuni, cu care se afla – termenul nu este prea dur – într-o ostilitate făţişă, era pentru el o captură bună.

De această dată, nu bătrânul Andre era cel ce se afla la cârmă. O uşoară febră îl ţinea la pat. Îi luase locul nepotul său Corneille, pe care toată lumea din echipaj, compus îndeosebi din oameni ai nordului, se încăpăţânau să-l numească Cornelius. Acesta era un marinar adevărat, ca şi unchiul său. Înalt şi cu o putere excepţională, el manevra cu o mână de fier, însă suplă şi delicată, bara corăbiei negre, care sub impulsul vântului se apleca atât de mult pe o parte, încât capetele vergilor ameninţau să atingă valurile. La ordinul lui Morgan de a pune capul spre nord, mândra corabie, ca un docil cal de cursă, a descris un sfert de cerc ca să ia direcţia indicată.

De îndată ce a ajuns suficient de aproape, căpitanul Morgan a recunoscut după aspectul exterior un bastiment, o navă

comercială. Desigur, nu era de construcţie europeană, însă putea să fi ieşit din şantierele Filipinelor, care posedau în epoca aceea excelenţi constructori de corăbii. Era un bastiment mare şi greu şi velatura se compunea nu din vele din pânză, ci din împletituri de joncă, foarte practice, care îi permiteau să reziste la taifunurile extrem de frecvente în aceste mări.

Tânărul gabier, care semnalase de la gabie pânza şi cobora acum pe punte, era Klas, un începător, abia ieşit din adolescenţă. Era socotit puţin cam mărginit şi echipajul corăbiei negre se înveselea cu plăcere pe seama lui. Glumeţii de la bord îl luau mereu peste picior ciuruindu-l cu glume mai mult sau mai puţin spirituale. Totuşi, după importantul şi neaşteptatul rol pe care-l jucase în apărarea corăbiei negre împotriva piraţilor chinezi, episod care a fost subiectul celei de a optsprezecea povestiri, glumele proaste la adresa lui au devenit mai reţinute.

În acest moment nu se mai ocupa nimeni de el. Atenţia piraţilor, din care cei mai mulţi purtau încă urmele scorbutului, grava boală care îi pusese atât de puternic la încercare, era mai degrabă atrasă de ciudata corabie ce fusese semnalată. Pe punte nu se observa nimeni, nici la cârmă, şi vântul sufla cu violenţă când într-o velă, când într-alta, părând că vrea s-o dea peste cap.

Căpitanul Morgan a luat porta-voce aflată lângă el şi a strigat spre corabie:

— Hei! Răspundeţi! Din ce ţară sunteţi? Cum se numeşte corabia voastră? Unde-i echipajul?

N-a venit nici un răspuns, cu toate că Morgan întrebase în spaniolă, portugheză şi chiar în malaieză. Căci acest om aproape că poseda limbile tuturor naţiunilor ale căror corăbii străbăteau mările.

Pe marele bastiment, pe care vântul îl clătina îngrijorător şi părea în fiecare moment gata să se scufunde, continua să domnească o tăcere de moarte.

— Luaţi direcţia şi apropiaţi-vă! a comandat căpitanul Morgan, pe când bătrânul Andre, cu capul acoperit cu o stofă de lână, apărea la tambuchi urcând pe punte.

El mai suferea de febră. Însă în aşteptarea ordinului şefului s-a grăbit spre pasarela de comandă.

— O vom amara! a strigat Morgan oamenilor săi. Vreau să văd corabia mai de aproape.

— Căpitane, i s-a adresat bătrânul servitor devotat şi experimentat, te implor, fii atent cu tine! Se petrec adesea

lucruri stranii pe aceste meleaguri şi ştiu asta din experienţă. Acest bastiment poate să fie plin cu piraţi malaiezi, ce se luptă cu nişte arme îngrozitoare, întotdeauna otrăvite şi instantaneu mortale. Pumnalele, lăncile, săgeţile ce le aruncă cu sarbacane, totul este impregnat cu otrăvuri, ale căror efecte sunt fulgerătoare. Am văzut în tinereţe nişte tigri enormi loviţi cu aceste săgeţi otrăvite, culcaţi într-o clipă. Odată am găsit nişte oseminte albite de soarele tropicelor ale unui număr considerabil de soldaţi spanioli, care au murit pe loc din cauza rănilor săgeţilor lansate, înmuiate în acest venin mortal. Poate că şi aici se pregăteşte o lovitură de acest fel, cu care sunt obişnuiţi piraţii malaiezi. Ticăloşii se ascund de îndată ce observă o corabie şi ciuruiesc pe neaşteptate cu săgeţi otrăvite.

Sfatul era poate nimerit. În tot cazul, se cerea multă băgare de seamă.

Dar Morgan nu era omul care să se lase oprit de aceste consideraţii. El şi-a a îndreptat ochii săi de şoim de pe înaltul pasarelei înspre puntea ciudatei corăbii.

— Observ nişte oameni întinşi, a spus el răspunzând recomandărilor lui Andre. Sunt morţi.

— Numai să nu fie nişte malaiezi vii care fac pe morţii, a ripostat Andre, mereu neîncrezător. Aceşti nemernici sunt capabili de orice. De îndată ce ne vom apropia, ei pot foarte bine să se ridice pe neaşteptate şi să ne atace cu o grindină de săgeţi ucigaşe. Fii cu băgare de seamă, căpitane, fii prudent!

Morgan nu voia defel să se lase şi corabia neagră a manevrat în aşa fel încât să acosteze cu iuţeală misterioasa corabie, alăturându-i-se din flanc.

Andre nu înceta deloc cu recomandările de prudenţă la adresa căpitanului. Însă ca întotdeauna, îşi pierduse puterea de convingere, spre necazul său.

Fără a şovăi, tânărul erou a sărit pe bord urmat de un mare număr de piraţi, printre care Klas, care de la aventura cu chinezii nu-l părăsea nici cu un pas pe şeful său, care ştiuse să-l aprecieze.

Pe punte erau întinşi nişte indigeni filipinezi cu trăsături întunecate şi figuri inteligente. Însă feţele le erau contractate şi împietrite într-un rânjet înspăimântător, semne ale unor suferinţe îngrozitoare. Zăceau împrăştiaţi în grămezi, întinşi şi nemişcaţi, oferind un spectacol înfricoşător.

— Ţineţi armele pregătite! strigase Morgan sărind pe punte. Aceşti oameni nu par răniţi, nu se vede nici o urmă de sânge, nici

cranii zdrobite, nici răni deschise. Poate că-i aşa cum crede Andre, simulează moartea!

Morgan s-a aplecat asupra unuia din aceste corpuri nemişcate. El a ridicat un obiect pe care l-a examinat atent. Era un mic capăt de lemn de grosimea unui ac de tricotat, a cărui extremitate era prevăzută cu o sferă făcută din măduvă de copac, şi cealaltă extremitate, ascuţită ca un ac, era unsă cu o substanţă negricioasă.

— Ei bine! Acestea sunt săgeţile otrăvite de care vorbeai tu, a spus Morgan întorcându-se către Andre, nişte săgeţi de sarbacane au făcut această treabă. Echipajul acestei corăbii pare să fi fost atacat de piraţii malaiezi, înainte de a avea vreme să se apere şi să-şi pregătească rezistenţa. Vom vizita interiorul bastimentului şi vom vedea dacă nu sunt pe acolo şi alte victime. Aceasta-i o corabie de comerţ încărcată cu mărfuri. Nu pare să fi fost prădată. Este un lucru straniu. Poate că apariţia subită a corăbiei negre i-a deranjat pe piraţi în operaţiunea lor.

Klas, care fusese de veghe pe gabie, a afirmat energic că nu putea fi aşa, deoarece nu observase nici o altă corabie, deşi văzuse limpede până în depărtare.

Morgan a fost primul care a coborât la întrepunte. Se găseau şi aici cadavre. Era evident că oamenii, în graba lor de a scăpa de săgeţile otrăvite, ce-i atinseseră deja, se grăbiseră să coboare scara şi muriseră acolo.

Interiorul navei era plin de baloturi cu mărfuri, de care nu s-au interesat deloc. Probabil că atacatorii căutau altceva, aur şi obiecte de valoare. Însă era foarte îndoielnic ca această corabie să fi conţinut aşa ceva. Morgan a început apoi să exploreze cabinele. Prima pe care a deschis-o era goală. În cea de a doua de la pupa corăbiei, nu exista decât un cadavru. Acesta era un bărbat creol, şi judecând după frumuseţea costumului său, trebuia să fie de rang înalt.

Corpul lui avea un aspect diferit decât ale celorlalţi tovarăşi ai săi. Era mutilat în mod îngrozitor. Agresorii se înverşunaseră asupra sa. Capul, mâinile şi picioarele îi erau în întregime hăcuite, în aşa fel, încât, să spunem aşa, nu mai avea o formă omenească.

— Cu siguranţă că este un personaj de marcă, a declarat Andre, examinând costumul mortului. Am fost pe vremuri de multe ori şi am stat destulă timp pe aceste meleaguri şi pot spune că acest personaj trebuie să fi fost om de încredere al vreunui prinţ indigen. Turbarea şi ura au condus măna acelor

care l-au adus în această stare. L-au vrut pe acest personaj influent. Persoana sa a fost scopul lor şi n-au atacat această corabie decât pentru a se răzbuna pe el.

Morgan a mai aruncat o privire în jur fără a mai observa alte cadavre. În cabina aceea nu era nimic deosebit, în afară de dulapurile de perete, ce erau deschise şi răscolite. Conţinutul zăcea pe podea. Pe acolo se căutase ceva important.

Morgan se pregătea să plece, când deodată a auzit un zgomot, ca un fel plânset slab. Ceilalţi nu simţiseră nimic, însă Morgan avea un auz ascuţit şi nu se înşela. A privit în direcţia de unde venea sunetul şi s-a întors înspre fundul cabinei.

— Căutaţi aici, a spus el însoţitorilor săi. Se mai află încă o fiinţă în viaţă. Am surprins distinct un glas de copil sau de fată tânără în suferinţă.

Piraţii s-au apucat să exploreze cu râvnă şi să examineze pereţii despărţitori. Nu exista ceva vizibil în nici o parte.

Însă nimic nu scăpa ochilor lui Morgan, la fel ca şi urechilor şi a arătat cu degetul tovarăşilor săi nişte lambriuri din lemn, unde nişte sculpturi executate artistic se îmbinau şi se combinau într-un mod bizar.

— Acolo se află o uşă secretă, a afirmat el. Trebuie să i se găsească deschiderea. Dincolo de ea este ascunsă persoana pe care am auzit-o că plânge.

— Căpitane, fii atent şi păzeşte-te, a spus atunci prudentul Andre, mereu îngrijorat pentru şeful său. Te mai implor o dată să nu-ţi expui existenţa. Corabia a fost devastată de o forţă puternică. Cine ştie ce ne mai aşteaptă? Dacă te va atinge în treacă vârful unei săgeţi otrăvite, atunci nimeni din lume nu te mai poate salva. Ce se va întâmpla atunci fără tine? Se va lege praful din toţi şi din toate!

Morgan a trecut mai departe. Nu se ocupa decât de misterioasa combinaţie care trebuia să ascundă intrarea unei ascunzători secrete. El a pipăit peretele de la un capăt la altul, apăsând peste tot cu putere. Deodată s-a auzit clinchetul unui arc, cedând sub această presiune. În acelaşi moment s-a deschis brusc un capac şi la urechile lui Morgan şi ale tovarăşilor săi a ajuns acelaşi plânset ciudat.

Diamantul prinţesei tagalilor

Bătrânul Andre atinsese culmea îngrijorării. El cunoştea perfidia locuitorilor din Filipine, ale căror banditisme răspândeau jalea pe această mare şi pe cele din vecinătate.

Mai voia să-l reţină pe Morgan, temându-se de vreo şiretenie, căci ştia că indigenii chiar văzându-se prinşi şi în imposibilitate de a se apăra se foloseau până în ultima clipă de armele lor şi nu se predau niciodată.

Însă Morgan se aplecase deja în deschizătură şi şi-a întins mâna. Nu i-a trebuit mult ca să scoată o fiinţă acoperită cu o îmbrăcăminte înflorată în culori strălucitoare.

Era o tânără fată abia ieşită din copilărie, cu trăsături remarcabil de senine. Din ochii ei mari şi luminoşi i se scurgeau pe faţa încântătoare lacrimi. Însă era lipsită de putere şi de voinţă. Frumoasele ei braţe atârnau moleşite şi când Morgan a depus-o cu băgare de seamă pe un fel de divan ce se găsea în lungul peretelui cabinei, ea a rămas nemişcată în poziţia în care fusese aşezată.

— Cine eşti? a întrebat-o în malaieză. Ce s-a întâmplat pe această corabie?

Evident că această copilă era în prada unei spaime mari. Tremura din toate membrele. Este adevărat că de la bun început înfăţişarea piraţilor regelui mării nu a liniştit-o în mod deosebit. Sărmana fiinţă părea că aşteaptă să fie ucisă.

— Linişteşte-te, i-a spus Morgan cu blândeţe, văzându-i marea ei îngrijorare. N-ai de ce să te temi de noi. Nu ţi se va face nici un rău. Nu voi tolera aşa ceva. Spune-mi ce s-a petrecut aici? De ce a fost masacrat echipajul?

În acest moment tânăra fată a slobozit un strigăt puternic de disperare. Însă nu era provocat de către piraţi. Ea a observat corpul oribil mutilate al malaiezului bogat înveşmântat, care zăcea în celălalt capăt al cabinei.

— Vai! Unchiul meu! a strigat bietul copil cu o voce sfâşietoare. Este mort! Ei l-au ucis! Odată cu el îmi pierd pe ultimul prieten, pe singurul meu protector!

— Însă, explică-mi totuşi, copilă, ce s-a întâmplat, a repetat Morgan cu o voce blândă şi aproape părintească, i-a cerut el nefericitei tinere fete, care a făcut o mişcare să se ducă la cel pe care-l numea unchi, dar fiind fără puteri, a recăzut pe divan.

— Nu te teme de nimic, te voi susţine şi te voi apăra. Am întâlnit această corabie, rătăcind fără pilot, în derivă, în voia valurilor şi a vântului. Întreg echipajul a fost exterminat. Cine sunt autorii acestui masacru?

— Eu nu ştiu nimic, a răspuns tânăra fată. Nu ştiu ce să-ţi spun. Unchiul meu a vrut să mă ia în corabie ca să mă apere, spunea el, împotriva europenilor care domnesc în nordul frumoasei noastre insule. Noi ne-am îmbarcat şi am navigat spre sud, când unchiul meu a intrat dintr-o dată grăbit în cabină, şi fără să pronunţe o vorbă, mi-a pus pe faţă o sticluţă plină cu un lichid al cărui miros era foarte puternic. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa şi nu ştiu ce s-a petrecut începând din acel moment. Trebuie să fi rămas multă vreme în această stare de necunoştinţă, şi când m-am trezit, m-am pomenit închisă într-un loc unde domnea întunericul cel mai total.

— Vai! a murmurat Morgan. Cu siguranţă că acest personaj a ameţit-o pe tânăra fată ca să o ascundă când s-a simţit pierdut. Voia s-o scape pe nepoata lui de îngrozitoarea soartă ce o aştepta şi a recurs la o măsură extremă ca s-o împiedice să se trădeze prin strigăte de spaimă. Pe ea o căutau necunoscuţii atacatori, nu-i nici o îndoială. Negăsind-o şi lovindu-se de refuzul încăpăţânat al acestui om de a le spune unde se ascunde, şi-au îndreptat împotriva lui dezamăgirea şi mânia.

— Dar cine eşti tu, fată? Vorbeşte-mi fără teamă! Îţi dau cuvântul meu că nu vei fi în nici un fel brutalizată. Marinarii mei, în ciuda înfăţişării lor aspre sălbatice, nu luptă decât împotriva bărbaţilor. A duşmanilor noştri. Sunt nişte oameni inimoşi, care nu cunosc falsitatea şi îmi sunt devotaţi până la moarte. Ai deci încredere în mine şi spune-mi numele tău.

Tânăra fată părea să-şi revină puţin câte puţin din amorţire. Ea s-a ridicat şi l-a privit deschis în faţă pe Morgan. Această copilă nu avea din fire vreun gând ascuns, de rezervă şi neîncredere. Îi dispăruse teama din frumoşii săi ochi şi pe chip nu i se citeau decât părerea de rău şi durerea pentru moartea rudei sale.

— Sunt regina tagalilor, a răspuns tânăra fată, cu un accent de mândrie fermecătoare. Părinţii mei sunt morţi şi suveranitatea a trecut în mâinile mele. Unchiul meu care şi-a găsit un sfârşit atât de crud era consilierul tinereţii mele şi singurul susţinător. El voia să mă scape de duşmani.

— Şi care sunt adversarii tăi? a continuat Morgan.

— Albii aflaţi pe insulă ce doresc să-mi ia puterea, a reluat

tânăra prinţesă, în acelaşi timp cu o ură ce-i strălucea în ochii săi negri. Nu mi-au atacat încă poporul, căci li-e teamă de tagali, nişte războinici numeroşi şi viteji, dar unchiul mi-a spus mereu că voi fi întotdeauna ameninţată de trădători şi că orice clipă a zilelor mele va fi serios primejduită.

— Şi cine te ameninţă? a continuat Morgan, care luase de-acum hotărârea să fie apărătorul acestei regine indigene, destul de odios urmărită. Cine este acela care vrea să-ţi răpească respectul şi dragostea poporului tău?

— Nu-l cunosc, a replicat naiv tânăra fată. Nefericitul meu unchi întins acolo mort ar fi putut să-mi spună mai mult despre trădătorul ce mă pândeşte. Însă nu mi-a dat amănunte, fără îndoială de teamă să nu-mi sporească neliniştile. Poporul meu este răspândit pe întreaga insulă Luzon, de la nord la sud. Până în ultimul timp eu am locuit în nord, când unchiul meu m-a ambarcat subit pe această navă ce trebuia să mă ducă în sud, unde munţii inaccesibili oferă un refugiu sigur. Spaniolii nu se arată acolo aproape niciodată. Tagalii au aici nişte fortăreţe de nepătruns. Şi într-una din ele trebuia să-mi am noua mea reşedinţă. Acei care îmi vor moartea ne-au atacat pe drum. Iată tot ce pot să-ţi spun.

— Şi cum te numeşti? a întrebat-o Morgan pe prinţesă.

— Bagida, a răspuns ea. Nobile străin, te voi recompensa demn dacă vrei să mă conduci la poporul meu şi să mă ajuţi să duc în mijlocul supuşilor mei rămăşiţele iubitului meu unchi, ca să primească funeraliile potrivit rangului său.

— Şi n-ai nici o primejdie de temut în rândul poporului tău? a întrebat Morgan. Eşti tânără, aproape încă un copil. Mândrii tagali vor consimţi să ţi se supună?

Ochii Bagidei au scăpărat.

— Cu siguranţă că trebuie să mi se supună, a spus ea cu o demnitate plină de sine, ce-i dădea farmec unei fiinţe atât de tânără. Supuşii mei trebuie să mi se aplece la cel mai mic gest. Sunt posesoarea prin moştenire a unei bijuterii, semnul distinctiv al autorităţii suverane, cu care familia mea a fost investită. Am avut mereu această emblemă în puterea noastră, acest diamant regal, şi nu există un altul în lume asemenea lui.

Ea s-a oprit ezitând după ce a rostit aceste ultime cuvinte, temându-se de parcă spusese prea mult. În acelaşi timp, a părut că încearcă să pipăie ceva sub luxosul său veşmânt. Neîndoielnic, tânăra prinţesă se asigura că preţioasa bijuterie se afla acolo şi tremura la gândul că putea să-i fi luată.

Morgan a înţeles gândul ce o preocupa pe Bagida.

— Alungă-ţi îngrijorarea, i-a spus el zâmbind. Oricare ar fi valoarea bijuteriei ce-ţi asigură coroana, nu ne vom atinge de ea, nici eu, nici oamenii mei. Deoarece asta-ţi este dorinţa, sunt gata să te duc pe uscat, dar nu cer pentru asta nici o recompensă. Pentru mine este o simplă datorie omenească să pun în siguranţă o fiinţă fără sprijin ca tine. În momentul de faţă navigăm pe coasta de est a insulei Luzon. Spune-mi locul unde doreşti să te debarc, prinţesă. Vrei ca această navă grea să fie remorcată spre vreun port?

— Nu, nu, a strigat ea speriată. Mi-e groază de această corabie cu morţi Să se odihnească pe fundul oceanului cu acei care au murit pentru mine! Ţin numai să duc rămăşiţele pământeşti ale unchiului meu ca să-i fac o înmormântare onorabilă în munţii noştri din sud.

Revenită în întregime, tânăra prinţesă s-a sprijinit cu încredere de braţul lui Morgan ca să treacă cât mai repede pe corabia neagră.

Bagida nu s-a putut reţine să nu se cutremure văzând în faţa ochilor cadavrele răspândite pe puntea corăbiei atacate.

— Atacată pentru ce? se întreba mereu Morgan, care o mai întreba încă pe tânăra fată.

— Nu-i cunosc pe agresori, repeta ea. Cu siguranţă că aceştia nu sunt spanioli, cu toate că ei sunt duşmanii noştri. Aceştia ar vrea să-i îmblânzească pe războinicii tagali şi să facă din ei nişte sclavi. Dar aceste arme otrăvite provin de la igoroţi, care locuiesc pe insulele din sud. Totuşi, aceste populaţii nu ne sunt ostile. Dimpotrivă, altădată s-au luptat alături de tagali împotriva spaniolilor.

Morgan presupunea fireşte că aici era vorba de un complot organizat, căruia voia să-i pătrundă secretul. Presupunerile sale s-au schimbat desigur când a auzit ultimele cuvinte semnificative ale tinerei prinţese:

— Scopul spaniolilor este să obţină bijuteria, emblema puterii care străluceşte pe coroana reginei tagalilor. Dacă, prin trădare, această preţioasă bijuterie a tagalilor va trece în mâinile detestaţilor noştri duşmani, tagalilor nu le-ar rămâne decât să se supună: ei ar deveni sclavii albilor. Aşa a prezis un profet bătrân. Descurajaţi, tagalii îşi vor preda locurile fortificate şi vor cădea în mod fatal în robie, sub jugul lacomilor spanioli. Unchiul meu a vrut cu orice preţ să le strice planurile şi să mă ducă în sud, în fortăreţele acelea de nepătruns, unde putem să ne apărăm de

orice tentativă a lor.

Câteva ora mai târziu, corabia neagră a abordat coasta de sud a Luzonului, într-un loc unde pătrundea foarte departe în uscat un golf adânc, şi unde, din toate părţile se înălţau nişte stânci cu coaste perpendiculare. Acest golf era ocupat de pescari tagali, care la vederea corăbiei negre, au luat-o la început la fugă. S-au reîntors puţin câte puţin când au văzut că de ţărm se apropia doar o singură barcă. În ambarcaţie se aflau Morgan cu tânăra prinţesă şi corpul unchiului său, acoperit cu o bucată mare de pânză de velă.

Bagida i-a chemat pe pescari, care au recunoscut-o imediat pe regina lor şi au alergat spre ea plini de bucurie. În frunte venea un bătrân, care s-a înclinat umil la picioarele suveranei sale.

— Prinţesă, a strigat el cu o voce tremurătoare. Am fost peste măsură de îngrijoraţi. Pe aici s-a răspândit prin toate părţile ştirea că spaniolii au capturat bijuteria coroanei, însemnul puterii. Întregul nostru popor este acum în prada celei mai profunde descurajări. Cine sunt aceşti albi străini care te-au adus?

— Sunt salvatorii mei, a răspuns Bagida, aruncând lui Morgan o privire de recunoştinţă. În ce vă priveşte, credincioşii mei supuşi, mă veţi conduce în munţi. Preţioasa bijuterie pe care mi-a dat-o familia noastră suverană, nu se află defel în mâinile odioşilor spanioli. Ea străluceşte în coroana mea şi eu voi conduce poporul.

Pronunţând aceste ultime cuvinte, ea scos de sub splendida sa robă o mică legătură acoperită cu mătase, la vederea căreia toţi pescarii s-au prosternat. Acoperemântul de mătase a căzut şi piraţii din barcă au văzut cu o vie curiozitate, în mâinile tinerei fete un soi de diademă, pe care ea a fixat-o printr-o mişcare rapidă pe bogatele plete ale capului.

Aceasta nu era decât un simplu cerc de aur, în mijlocul căruia arunca sub razele soarelui lumini scânteietoare un diamant de o strălucire incomparabilă, aproape tot atât de mare cât un ou şi de o valoare de nepreţuit. Piraţii au rămas cu toţii înmărmuriţi. Cu siguranţă că mai mulţi decât unul ar fi dorit să-l aibă. În afară de unul, s-ar putea zice, de Morgan care era cel mai nedoritor să profite de o atât de frumoasă ocazie. Ei nu puteau înţelege măreţia sufletului tânărului lor şef, însă au rămas adânc impresionaţi şi l-au respectat ca mai înainte.

Bagida s-a întors către Morgan cu o sinceritate naivă şi deplin încrezătoare în el.

— Cum să-ţi mulţumesc şi să te răsplătesc? a întrebat ea. Fără venirea ta, fără generoasa ta intervenţie, probabil că n-aş mai fi fost pe această lume. În afară de asta, ai salvat odată cu mine şi bijuteria care garantează independenţa noastră. Aşteaptă aici pe ţărm. Odată ajunsă în munţii noştri, eu te voi copleşi cu comori. Acolo se află minele unde lucrează supuşii mei. Vei ave din belşug metalul galben, aurul de care albii fac atât caz.

— Nu voi accepta nimic, a replicat Morgan cu demnitate. N-am făcut nimic ceva care să merite o recompensă. A fost o acţiune întâmplătoare, pentru că te-am întâlnit. Te-am adus la cerere şi te-am debarcat aici, ajutându-te cum am putut în nenorocirea ce te aflai. Cu asta mi-am făcut datoria şi nu vreau nici o retribuţie. Adio, prinţesă! Voi naviga în această mare şi mă voi informa din când în când despre tine. Dacă te vei afla din nou în primejdie şi vei fi grav ameninţată, gândeşte-te la mine şi vesteşte-mă prin vreun supus devotat. Spaniolii sunt şi ei duşmanii mei şi voi fi foarte bucuros să-i pedepsesc pe aceşti exploatatori hrăpăreţi şi nesătui, să le aplic o nouă lecţie pe care să n-o uite.

O ultimă privire, o uşoară strângere de mână şi Morgan s-a întors la barcă. Bagida, cu capul înconjurat de diadema cu briliantul l-a urmărit cu privirea pe mândrul nostru erou. Ea a încercat o clipă să se întoarcă spre el. Însă vocea sonoră a lui Morgan dăduse ordin de plecare. Barca a străbătut valurile împinsă de puternicii vâslaşi. În picioare pe ţărm, Bagida îşi întindea braţele spre generosul său salvator.

Misterioşii ucigaşi

După evenimentele pe care le-am povestit s-au scurs mai multe săptămâni, în timpul cărora Morgan şi-a continuat navigaţia în aceleaşi regiuni. El avea mai mult decât o bănuială ca să se menţină în apele Filipinelor. Aici nu erau rare acţiuni îndrăzneţe şi rodnice. În acest interval au fost capturate mai multe corăbii portugheze cu încărcături bogate, ce veneau din insulele Moluce, numite şi Insulele Mirodeniilor. O parte din încărcături le-a de pus pe cea de-a doua corabie a sa, care tocmai venise în acel moment şi care îi adusese tânărului căpitan nişte ştiri de la noua sa reşedinţă. Apoi, cea de a doua corabie s-a reîntors cu prada la locul de refugiu. Acesta era pe o insulă aleasă recent de Morgan, ca bază a sa de operaţii. Ea se bucura de un climat foarte blând şi Morgan i-a cerut lui Andre să plece acolo ca să stea un timp ca să-şi reface sănătatea.

Bătrânul ofiţer l-a părăsit cu părere de rău pe şeful său, de care era ataşat ca o iederă de trunchiul unui stejar. Însă această despărţire pentru o vreme era necesară. Bătrânul servitor suferea încă destul de frecvent de atacurile febrei. El a trebuit să se supună, cu toate că ar fi dorit să rămână în continuare sub ordinele căpitanului său.

— Nu te încrede în igoroţi, a insistat luându-şi rămas bun de la el. Ai luptat deja împotriva a numeroşi duşmani, aparţinând tuturor naţiunilor civilizate, apoi împotriva piraţilor chinezi, a negrilor fugari, dar nu şi cu perfizii malaiezi. Ei apar ca vântul şi dispar la fel, fără a lăsa o altă urmă decât consecinţele îngrozitoare ale rănilor fulgerătoare ce le produc săgeţile lor veninoase.

Morgan ţinea seama de aceste recomandări ale bătrânului şi credinciosului servitor în măsura posibilităţilor. El se păzea bine şi nu neglija nici o precauţie pe care putea să i-o sugereze băgarea de seamă. Îşi făcea apariţia dintr-o dată, când într-un loc, când într-altul, mai ales pe coasta de sud a insulei Luzon, locuită de numeroşi tagali.

Era mereu foarte bine primit de această populaţie. Aceşti oameni, destul de mândri şi încrezători, îi mărturiseau cea mai deplină încredere şi îl socoteau ca pe unul dintr-ai lor, căci o salvase pe regină, căreia i se declarase protector. De asemenea, aveau o atitudine prevenitoare şi binevoitoare faţă de Morgan. Îl

aprovizionau cu alimente proaspete, cu carne de vită şi îi făceau toate serviciile ce le puteau. Morgan se informa adesea de tânăra prinţesă. A aflat că ea continua să stea în munţii săi. Tagalii aveau acolo un adevărat oraş, înconjurat de fortăreţele de nepătruns. Bagida a găsit la ei un adăpost sigur, în caz de o primejdie insistentă din partea spaniolilor. Tagalii de pe coastă îl înştiinţau de asemenea pe Morgan că tânăra prinţesă era recunoscută ca suverană de către întregul popor al tagalilor, care o înconjurau cu o veneraţie superstiţioasă, deoarece ea poseda bijuteria magică.

Însă Morgan primea şi alte veşti, ce-i dădeau de gândit şi îi pricinuiau preocupări puternice. Tagalii i-au spus că aventura cu nava în care se găsea Bagida s-a repetat şi cu alte bastimente ale naţiei lor. Erau atacate în acelaşi mod de nişte duşmani misterioşi, care se serveau de săgeţi otrăvite şi nu cruţau pe nimeni. Atacau nu numai corăbii, ci şi mici aşezări de pescari de pe coastă, nimicind pe toţi locuitorii, fără deosebire de vârstă, nici de sex, cărora le luau tot avutul.

Deci nu era deloc de mirare că Morgan, credincios principiilor cavalereşti de apărător al celor slabi şi oprimaţi, nu înceta să navigheze pe aceleaşi ape, căutând fără odihnă să-i întâlnească pe misterioşii şi siniştrii răufăcători. Însă în ciuda tuturor eforturilor, n-a reuşit să-i descopere pe autorii atâtor atrocităţi.

El îşi dădea bine seama că aceştia trebuiau să fie nişte piraţi malaiezi, cunoscători ai acestor locuri. Pe coasta răsăriteană a marii insulei Luzon se aflau mai multe insuliţe foarte împădurite înşirate la mai multe mile de coasă. Acolo trebuia să caute în timpul zilei ambarcaţiile acestor piraţi, care cu iuţeala ce le asigura velatura şi construcţia devenite faimoase, se năpusteau pe neaşteptate pe timpul nopţii asupra corăbiilor şi satelor.

Morgan şi-a dublat vigilenţa. Nefericiţii tagali, ce îi erau atât de devotaţi, i-au cerut să-i păzească şi să-i sprijine. Aceşti oameni sărmani erau disperaţi. Vorbeau de-acum să părăsească coasta şi să se retragă în interior, unde perfizii lor inamici nu puteau să-i urmărească cu armele lor otrăvite. În ce-i privea, tagalii dispreţuiau folosirea unor asemenea arme. Ei se luptau cinstit cu săbii şi suliţe, cu arcuri şi săgeţi. Însă niciodată nu-şi ungeau armele cu otravă, ca perfizii lor adversari.

Dacă era surprins un sat, nimeni nu scăpa de masacru. Nu erau lăsaţi în urmă decât nişte morţi. Nici un singur supravieţuitor nu rămânea să povestească ce se petrecuse.

Morgan cu singura lui corabie neagră nu putea să fie

pretutindeni. Această insulă mare are o întindere considerabilă de coastă şi invizibilii răufăcători deţineau cu siguranţă pe aici numeroase adăposturi.

Lucrurile au durat în felul acesta mai multă vreme. Corabia lui Morgan se arăta, cu mobilitatea şi viteza sa de necrezut, într-o zi într-un loc, în altă zi într-altul. De îndată ce venea vestea vreunei agresiuni asupra unui loc, el alerga acolo imediat. Însă niciodată nu reuşea să pună mâna pe aceşti bandiţi.

Ei dispăreau ca prin farmec şi când ajungea, Morgan nu găsea decât cadavre.

Dar încă nu sosise ceea ce era mai rău. Într-o zi apropiindu-se de coastă ca să-şi sporească aprovizionarea, a văzut pe ţărm câţiva tagali pe care îi ştia persoane influente ce păreau să-l aştepte. Morgan s-a apropiat imediat de uscat. I-a salutat pe aceşti prieteni, a căror înfăţişare întristată nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Îmi aduceţi vreo veste rea despre suverana voastră? Nu se află acolo la Tayabas, în vecinătatea fortăreţei voastre?

— Vai, nu! i s-a răspuns cu amărăciune. Regina noastră este la Manila, la guvernatorul don Saltaro şi ne îngrijorăm mult ca acest tiran să n-o reţină pe suverană şi să nu-i permită să se reîntoarcă printre noi.

— Mă tem şi eu de asta, a răspuns Morgan. Însă cum a putut Bagida să se lase atrasă în mijlocul spaniolilor?

— Ascultă, rege al mării, a reluat atunci unul din tagali. Nu de mult şeful igoroţilor, puternicul prinţ Te Lao, a trimis un ambasador la Tayabas. Prinţul igoroţilor era îndrăgostit de suverana noastră şi a înştiinţat-o că o voia de soţie, ca să-şi unească forţele celor două populaţii mai puternice din aceste insule împotriva dominaţiei spaniole. Augusta noastră suverană n-a vrut să audă vorbindu-se de căsătorie şi Te Lao aflând de refuz, a ameninţat cu ruperea alianţei seculare dintre cele două populaţii şi cu un război împotriva tagalilor. Igoroţii s-e servesc de arme otrăvite, pe care noi refuzăm să le folosim. Înspăimântată de soarta poporului său, suverana s-a hotărât să deschidă negocieri. Însă prinţul igoroţilor a declarat că-şi menţine pretenţiile.

— Şi apoi? a întrebat Morgan din ce în ce mai interesat de această poveste. Care a fost rezultatul?

— Nu s-a mai aşteptat răspunsul prinţului igoroţilor, a continuat purtătorul de cuvânt al tegalilor. Însă suverana noastră

se temea mereu de cele mai rele evenimente. În acel moment a sosit un trimis al spaniolilor din oraşul Manila, însărcinat să ofere prietenia şi cadouri. El venea din partea guvernatorului din Manila, care auzise vorbindu-se de ameninţările igoroţilor, şi care în caz de război, propunea tagalilor sprijinul trupelor spaniole.

Din nefericire suverana noastră s-a lăsat dusă să trateze cu spaniolii şi astfel a fost atrasă la Manila, unde este reţinută. Noi am cerut-o imediat, dar spaniolii refuză să ne-o dea pe regina noastră. Ei i-au maltratat pe ambasadorii noştri şi chiar au ucis câţiva.

— Şi bijuteria coroanei? a întrebat imediat Morgan, presupunând pe bună dreptate că emblema puterii era ceea ce voiau spaniolii în setea lor nesăturată de dominaţie. Presupun că Bagida nu a luat cu ea la Manila atributul suveranităţii sale.

— Nu, cu siguranţă! a răspuns tagalul. Prinţesa noastră este tânără, însă nu-i lipsită de inteligenţă şi dibăcie. Înainte de a părăsi Tayabasul, a ascuns preţioasa bijuterie într-un loc secret, cunoscut de ea singură. Însă noi, membrii consiliului, ne temem că spaniolii să n-o ameninţe cu cele mai rele tratamente, să n-o forţeze pe nefericita regină să dezvăluie ascunzătoarea, punând în acelaşi timp mâna pe diamantul predestinat şi să subjuge poporul nostru. Suntem într-o teamă mortală şi credem că perfizii spanioli şi-au imaginat toate aceste negocieri ca să o prindă pe Bagida.

— Asta o cred ca şi voi, a replicat Morgan. Suverana voastră a fost foarte imprudentă încrezându-se în cuvintele viclene ale emisarilor spanioli, până a se lăsa atrasă la Manila, acest oraş luxos şi destrăbălat, unde orgolioşii spanioli se dedau la tot felul de capricii, fără a respecta nimic. Şi totuşi gândirea ei nobilă a făcut-o să acţioneze aşa: a vrut să intervină pentru poporul său. Ea s-a expus de bunăvoie la mari primejdii, ca să prevină, altele şi mai mari. Acum, eu, Morgan, voi interveni ca s-o salvez pe această credulă tânără fată. Mă voi pune la treabă ca s-o smulg pe nefericita prinţesă din mâinile spaniolilor.

Călare prin pădurea virgină

Morgan nu se gândea să se deplaseze pe coasta de vest a insulei Luzon. Pe acolo n-ar fi găsit vreun loc de adăpostire pentru corabia sa, în timp ce spaniolii aveau în portul Manila întreaga flotă a navelor de război.

Nu trebuia defel să se gândească la eliberarea prin forţă a tinerei Bagida. Era necesar să recurgă la şiretenie, să încerce una din îndrăzneţele sale acţiuni, în care căpitanul corăbiei negre trecea drept maistru. Planul a fost repede întocmit. El a hotărât să străbată pădurea călare doar cu câţiva însoţitori. Apoi avea să vadă. La prânz a debarcat în întinsul golf Tayabas, unde tagalii au alergat să vadă corabia neagră. Morgan s-a pus imediat în legătură cu principalii consilieri ai nefericitei prinţese, cărora le-a cerut de la început să-l însoţească într-un loc anume. Aceştia i-au pregătit o escortă impunătoare de războinici tagali, pe care Morgan a refuzat-o. Chiar în fruntea unei forţe considerabile de războinici tagali înarmaţi, el n-ar fi putut întreprinde atacarea oraşului spaniol, ţinând seama de puternicele sale fortificaţii. Spaniolii îi zdrobiseră cu puţin timp în urmă pe tagali cu focul tunurilor şi al muschetelor.

Morgan nu voia să facă nici un sacrificiu inutil de oameni. Tot ceea ce consimţea şi accepta erau doar câţiva cai din regiune şi provizii. Nu avea nevoie de altfel de ajutor.

— Nu voi lua cu mine decât trei însoţitori, a spus Morgan oamenilor săi, pe care i-a convocat la reîntoarcerea la bord. Nu vreau decât nişte oameni oferiţi ca voluntari şi care ştiu să călărească un cal. Va trebui să folosim caii tagalilor, care sunt destul de vioi, ca să străbatem pădurea virgină şi să pătrundem prin munţi. Voluntarii, înainte!

S-au oferit mai mulţi piraţi, dar nu toţi treceau drept nişte călăreţi buni. Morgan a ales imediat dintre candidaţi pe tânărul Cornelius, despre care am vorbit deja, apoi un alt matelot, un mare prieten al lui Cornelius, numit Iacob, amândoi fiind călăreţi excelenţi. În ce-l privea pe Morgan, căruia îi erau familiare toate exerciţiile corporale, şi-a luat calul cel mai sălbatic. El a cercetat apoi cu privirea pe al treilea şi ultimul însoţitor, când deodată a înaintat Klas.

— Se înţelege de le sine, căpitane, că mă vei lua cu tine! a zis cu îndrăzneală flăcăul. De altfel, eu mergeam şi aşa după tine, fii

sigur de asta. Cer de la tine partea mea de primejdie, ca în lupta cu chinezii. Te voi însoţi, nu-i aşa?

Morgan a aruncat o privire prietenească tânărului care demonstra atâta zel şi sincer devotament. Camarazii săi erau obişnuiţi să glumească pe seama stângăciei şi a unei oarecare încetineli de gândire, mai mult aparentă decât reală. Însă de când sângele lui rece şi vrednicia lui au dat probe în lupta cu chinezii, îşi câştigase cu mult opinia şi stima tuturor, şi mai ales a lui Andre şi a căpitanului. Cu toate acestea, piraţii nu s-au putut reţine să primească candidatura lui Klas prin hohote de râs. Iacob şi Cornelius îndeosebi, glumeţii bordului, nu se simţeau în largul lor.

— Însă Klas nu ştie să urce pe un cal, au strigat ei zeflemitori. Aceşti cai micuţi şi sălbatici îl vor arunca repede pe jos şi vom avea un Klas făcut bucăţi, cu mâinile şi picioarele lui lungi rupte!

Klas s-a întors furios:

— Cum? Nu ştiu să călăresc un cal? a întrebat el scos din sărite. Cum cutezi să spui asta? Bunicul meu era morar. El avea un măgar pe care nimeni nu-l putea stăpâni. Ei bine! Eu l-am călărit în ciuda zvârliturilor din copite! Voi merge cu tine, căpitane, şi vei vedea că aceşti cai ai tagalilor nu mă vor arunca la pământ. Mă voi ţine deasupra chiar de se vor rostogoli pe jos. De altfel, nu vreau să te părăsesc. Vei vedea, căpitane, că nu voi fi de prisos.

Morgan nu voia să-l dezamăgească pe bravul băiat printr-un refuz. El îşi spunea de altminteri că bravul Klas putea într-adevăr să fie de folos şi că datorită aerului său de naiv şi prostuţ, îl va folosi fără mari riscuri ca spion în Manila.

— Ei bine, prietene, te iau! a hotărât Morgan spre marea bucurie a cumsecadelui băiat. Faceţi toate pregătirile. Luaţi-vă sacii, fără a uita două pistoale, săbiile de abordaj şi muniţie suficientă. Într-o jumătate de oră vom porni pe uscat. Din clipa aceasta trebuie ca totul să fie gata.

Cornelius şi Iacob erau nişte marinari buni şi duri, cărora nu le era teamă de nimic, însă aceasta nu-i împiedica pe aceşti flăcăi să fie şmecheri şi să le placă să joace feste.

— Cornelius, i-a spus Iacob tânărului pilot, ne vom distra bine pe drum. Îl voi face pe Klas să devină caraghios cu lăudăroşeniile lui şi va afla pe spinarea sa că un cal sălbatic nu este acelaşi lucru cu un măgar de morar care aruncă din copite. Vom petrece clipe frumoase, te asigur! Bietul Klas! Chiar de va face două sau trei tumbe, asta nu i-ar strica defel. Are o mare rezistenţă,

nătărăul. Şi vei vedea ce călăreţ va fi când va căpăta lecţiile mele de echitaţie!

Klas nu se ocupa deloc de şuşotelile celor doi camarazi. A alergat în cazarmă şi s-a întors curând cu un sac bine garnisit, pe care l-a dus la barcă.

Morgan a fost imediat gata, la fel ca şi Cornelius şi Iacob. Cei patru oameni ai noştri, hotărâţi, însoţiţi de vocile întregului echipaj au coborât deci în barcă, care i-a dus în câteva minute pe uscat.

Consilierii reginei tagalilor au fost punctuali la întâlnire. I-au aşteptat pe eroii noştri cu şase cai focoşi de munte, cu frâie şi şei, socotind că două animale de schimb nu erau prea multe. Barca s-a întors imediat la corabia neagră, care trebuia să pornească pe mare şi să navigheze la nordul insulei, urmând instrucţiunile lui Morgan.

În ce priveşte expediţia, el a indicat fiecăruia ce avea de făcut:

— Cornelius şi Iacob, veţi lua în mână caii de schimb. Klas va merge în spatele vostru, şi în ce mă priveşte, eu voi face pe cercetaşul. Nu-i exclus să greşim drumul. El porneşte din golf, unde ne aflăm, şi o vom lua direct peste munţi, spre oraşul Manila, în vecinătatea căreia vom căuta mai întâi o ascunzătoare sigură. Restul va merge de la sine.

Oamenii şi-au fixat sacii pe şeile zglobiilor animale, care în impetuoasa lor nerăbdare nu stăteau pe loc.

Noaptea era foarte luminoasă, fiind lună plină. Era deci uşor de străbătut o distanţă bună înainte de a apare zorii şi a ajunge fără grabă a doua zi seara în faţa porţilor Manilei.

Morgan a urcat pe calul cel mai focos. Dintr-un salt el a fost în şa şi numaidecât animalul pe jumătate sălbatic s-a cabrat drept în sus. O lovitură de frâu şi o presiune puternică în coaste, şi a simţit pe loc că-şi găsise stăpânul. A scos un nechezat şi a pornit de îndată supus pe cărarea ce se vedea în albeaţa razelor lunii prelungindu-se spre vest şi urcând coastele munţilor nu prea înalţi.

Cornelius şi Iacob au avut grijă să se urce pe caii cei mai liniştiţi, Ei ţineau de frâu cele două animale de schimb. În ce-l privea pe Klas, el luase fără să obiecteze ceea ce îi lăsaseră camarazii lui, un armăsar negru, nesupus şi sperios.

— Cornelius, a şopti Iacob, căpitanul nostru şi-a ales calul cel mai puţin comod, însă cred că armăsarul lui Klas îi va da de furcă. Ai să-l vezi sărind! Te asigur. Vom petrece un sfert de oră plăcut. Poate să se prindă de al cincilea şold, asta nu-l va

împiedica să cadă!

Într-adevăr, de la început calul lui Klas şi-a arătat caracterul şi obiceiurile care-i promiteau boroboaţe. De fiecare dată când tânărul încerca să urce în şa, armăsarul încerca să-l muşte. Din fericire nu reuşea decât să-i rupă vreo bucată din mâneca vestei.

— Vai! Animal satanic, a strigat Klas ţinând cu putere de căpăstru animalul recalcitrant. Aşteaptă o clipă! Îţi voi cânta din fluier în felul meu. Eu mă pricep la asta şi-ţi voi servi aceeaşi muzică ca şi măgarului defunctului meu bunic morar.

Klas, inimos şi ridicând un băţ cu care se prevăzuse, l-a croit pe armăsarul ce nu voia să se lase călărit.

— Klas, lasă totuşi animalul! i-au strigat Cornelius şi Iacob. Îl vei ucide şi vei fi obligat s-o iei la picior pe jos.

— Trebuie ca acest animal nărăvaş să cedeze. Nu se pune problema uciderii, dar îi voi administra o corecţie salvatoare şi mă însărcinez cu asta. Vei vedea de îndată că nu va mai muşca. Şi acum vreau să-ţi arăt cum se înţelege echitaţia în ţara mea!

Spunând asta, Klas a încălecat cu lungile sale picioare calul, care tremura puternic, însă potolit şi îmblânzit.

Morgan era de-acum departe în faţă. Cornelius şi Iacob o luaseră şi ei la drum, ca să se ţină aproape de căpitan. Klas, care nu voia să rămână în urmă, a pornit cu calul în galop şi i-a ajuns din urmă pe camarazii săi.

— Pe cuvântul meu! S-a urcat şi nu se ţine prea rău pentru un începător, a remarcat Iacob. Priveşte totuşi, stă sigur cu picioarele lui lungi. Pariez că la nevoie se va întinde chiar pe gâtul animalului cu lungile lui mâini. Însă îmi este tot una, o va termina sărutând pământul. Tagalul său îi rezervă încă nişte necazuri. Ia te uită! Priveşte acolo! Te asigur că vom râde şi curând băiatul nu va fi atât de mândru de talentele sale de călăreţ.

Şi răutăciosul farsor i-a arătat complicelui său un băţ lung, la capătul căruia era fixat un cui ascuţit.

— Ce vrei să faci cu acesta? l-a întrebat Cornelius. Ce răutate nouă scoţi din sac!

— Vai! Acesta-i un mic instrument inofensiv pentru a zgândări calul lui Klas. Vei vedea imediat dacă asta nu-l va face de râs… şi mai ales noi! Armăsarul negru este foarte gâdilos, am observat de-acum asta. Te asigur, îl va face pe îndemânaticul nostru călăreţ de măgari să vadă lumea în toate culorile!

Klas nu bănuia defel ticăloasa farsă ce i-o pregăteau cei doi tovarăşi. De-abia reuşise să stăpânească cu greu îndărătnicul

său animal, strângându-l în menghina celor două lungi picioare, gata să recurgă fără jenă la lungile sale braţe, cum o făcea însă cu mult regret, cu măgarul bunicului morar. Încetinindu-şi mersul, Iacob s-a lăsat să se alăture tânărului şi a întins pe ascuns băţul cu cui, cu care l-a înţepat deodată pe armăsar în coapsă. Neliniştitul şi sălbaticul animal a slobozit un nechezat de durere şi a început să se sucească în toate părţile cu violenţă. Fireşte, cei doi răutăcioşi glumeţi, care râdeau îndoindu-se în şa, se aşteptau să-l vadă în fiecare clipă pe Klas căzând în cap şi rostogolindu-se pe pământ. Cu toate acestea, nu s-a produs nimic asemănător.

Un pic cam tulburat, dar în realitate deloc descumpănit, Klas avea o prezenţă de spirit involuntară, dacă se poate spune astfel. El s-a culcat pe gâtul armăsarului şi l-a strâns în braţe, ca şi cum ar fi vrut să-l stranguleze. Iacob, sigur că în emoţia sa Klas nu va observa a doua oară, ca şi prima dată, a înţepat din nou animalul în acelaşi loc.

De această dată armăsarul a pornit ca o săgeată, atât de repede, încât Klas de la bun început s-a crezut pierdut şi a închis ochii.

— Bună treabă, a strigat Iacob, Klas goneşte şi în curând îl va ajunge pe căpitan, dacă cel puţin nu-l va arunca pe drum, ceea ce nu-i cu putinţă să nu se întâmple. Asta îl va învăţa să nu-şi dea aere de profesor de echitaţie de mare clasă!

Însă, spre marea surprindere a celor doi răutăcioşi glumeţi, Klas a continuat să se ţină bine în şa.

— Iată totuşi! a strigat Cornelius. S-a prins strâns de gâtul animalului ca o maimuţă de un cocotier.

Într-adevăr, în clarul lunii, Klas se vedea gonind cu toată viteza, aplecat pe înnebunitul său cal de cursă, însă ferm, ca o piele roşie pe un mustang pe care-l îmblânzeşte după ce l-a prins cu lasoul.

Deodată s-a întâmplat un lucru şi mai ciudat. Calul s-a oprit pe loc, cu o zdruncinătură. Cornelius şi Iacob, rădeau cu lacrimi, crezând că amicul Klas căzuse pe spate. Dar minune! Klas era de neclintit şi mereu în şa.

— Asta nu-i deloc de înţeles, a spus Iacob. Cum se poate ca un animal să se oprească atât de brusc fără să fie el însuşi aruncat. Sincer vorbind, trebuie să văd, pentru ca să cred? Ce dracul a făcut totuşi Klas? Nu-l observ bine, este prea departe acum.

Tot ceea ce s-a putut vedea a fost aceea că bietul Klas, punând piciorul pe pământ, a mai făcut câţiva paşi îndărăt, s-a

aplecat şi părea ocupat cu ceva, apoi s-a întors înapoi, s-a reurcat pe armăsarul negru, care rămăsese nemişcat după ce se oprise brusc, şi a aşteptat liniştit ca Cornelius şi Iacob să-l ajungă după un scurt galop.

— Ei bine! Ştiu să călăresc un cal sau nu? i-a întrebat mândru Klas pe nepusă masă. Trebuie ca în sfârşit să fiţi de acord! Acesta este un cal puţin mai sălbatic şi afirm că măgarul bunicului meu era o oaie în comparaţie cu acest tagal aprig. Asta nu mă va opri ca înainte de a ajunge la Manila voi să-l vedeţi supus ca şi un câine.

— Recunoaştem, Klas, a strigat Cornelius ascunzându-şi uimirea, însă pentru Dumnezeu, explică-ne cum ai putut să-l opreşti atât de brusc.

— Asta-i o artă din copilărie! a reluat Klas cu bunăvoinţă. Am ceva în sac ceva ce nu-i nevoie să cunoaşteţi. Fiecare cu micile sale secrete. Eu îmi spuneam de-acum, când eram încă la bord că precis faimoşii cai tagali nu se vor încurca cu mine, oricât de animal aş fi… sau aş avea această aparenţă!

Cu asta, i-a înţepat pe cei doi, ca să le ofere o nouă dovadă a iscusinţei sale.

Cornelius şi Iacob nu-şi reveneau: Klas îmblânzitor de cai sălbatici! Asta era prea mult!

Cu toate acestea, ei nu se socoteau încă bătuţi. Iacob remarcase că armăsarul negru nu renunţa uneori să cabreze şi arunca câte o privire piezişă şi ameninţătoare către călăreţul său.

— Vai! A putut să reuşească o dată, i-a spus cu jumătate de voce camaradului său. Calului îi este teamă de ceva şi de aceea s-a oprit subit. Însă fii liniştit, îl vom vedea curând dus din nou. Trebuie ca prietenul Klas să-şi ia un bilet de plecare. De asta sunt sigur! Dacă nu va cădea din şa, orgoliul său nu va mai cunoaşte limite. Nu vom avea aici vreo posibilitate de a convieţui cu el. Cu atât mai mult cu cât căpitanul este înnebunit după el!

Iacob şi-a scos din nou băţul ascuţit, căruia Klas nu-i acorda nici cea mai mică atenţie, şi când tânărul, fără să bănuiască, a urcat liniştit în şa alături de tovarăşii săi, glumeţul a înţepat deodată crupa armăsarului. Animalul a nechezat şi a pornit din nou în goană mare, şi atât de brusc încât Klas de-abia a avut timp să-şi lungească braţele pe gâtul calului.

— Tunete din Brest! a strigat Iacob râzând în hohote. Priveşte, Cornelius, de această dată garantez că prietenul Klas se va rostogoli.

Şi într-adevăr, putea fi văzut la lumina lunii nefericitul călăreţ pe bidiviul îndrăcit zburând prin aer mai degrabă decât să atingă pământul, iar armăsarul părea că de-abia răsuflă.

Apoi deodată s-a produs un fenomen ciudat.

— Iată că s-a oprit din nou! a strigat Cornelius. Într-adevăr, Klas este extraordinar. Este mai mult decât de şcoală înaltă! Este un vrăjitor sau mai ştiu eu ce!

— Pe cuvântul meu, într-adevăr! a răspuns Iacob dând pinteni calului său. Repede, camarade, să-l ajungem ca să vedem bine cum s-a întâmplat asta.

Un vizitator înspăimântător

Cornelius şi Iacob au ajuns în goana mare la locul unde armăsarul negru stătea nemişcat. Klas se coborâse ca prima oară de pe cal şi a alergat înapoi, de unde a ridicat ceva.

— Fii atent! a strigat Cornelius, priveşte această curea de la şa! Ce faci acolo Klas?

Tânărul a părut un pic supărat pentru graba cu care camarazii săi l-au ajuns.

— Ce să fac? Asta nu vă priveşte pe voi, a răspuns el pe un ton necăjit. Este o invenţie a mea de care sunt mândru.

Apoi îmblânzindu-se, căci era într-adevăr un băiat bun, a continuat:

— Nu-i nevoie să divulgaţi secretul meu. Este de ajuns să-l păstraţi pentru voi şi să-l folosiţi cu succes cu vreo ocazie. Vedeţi, în acest fel i se poate veni de hac animalului cel mai îndărătnic şi să-l opriţi brusca când are veleităţi să vă ducă mai departe.

Cei doi camarazi vedeau o frânghie fixată de oblâncul şeii lui Klas, lungă de vreo douăzeci de metri, cu capătul opus prins de un tufiş.

— Înţelegeţi acum? i-a întrebat Klas pe cei doi, foarte surprinşi. Mi-am dat bine seama că animalul meu se va comporta altfel decât măgarul unui morar şi era foarte capabil să te ducă în fuga mare. Cu mâinile mele lungi îmi era lesne să mă ţin de gâtul animalului, dar cum să-l opresc? Ei bine! Iată mica mea combinaţie. În sac am o curea lungă, al cărei capăt l-am prins de şa, iar de celălalt capăt am legat, înainte de a părăsi bordul, o mică ancoră de barcă. Atunci când calul o ia razna, las să cadă ancora pe lângă nişte tufe şi animalul meu este forţat să se oprească. Şi iată cum, stând călare mereu, pot întotdeauna să mă folosesc de ancoră!

Dintr-o dată, cei doi mateloţi au fost gata să cadă leşinaţi de râs, în timp ce Klas le arăta triumfător mica ancoră ce se prinsese de tufişuri.

— Dragul meu Klas, a recunoscut în sfârşit Cornelius, când şi-a revenit din criza de râs ca să poată vorbi, eşti cu mult mai şmecher decât credeam. Se va râde mult pe bord când voi povesti practicile tale de echitaţie folosindu-te de ancoră! Eşti un adevărat maistru în felul tău şi nu-i un al doilea ca tine! Însă să

încetăm cu glumele! Să-l ajungem repede pe căpitan, care trebuie să fie deja aproape de Manila. Acolo probabil că ne aşteaptă o treabă grea.

Pe durata restului călătoriei, Klas n-a mai avut nevoie să recurgă la stratagema sa. Armăsarul îşi potolise înflăcărata exuberanţă şi Iacob socotind că amicul Klas oferise suficiente dovezi, şi-a aruncat băţul provocător. Cei trei camarazi au călărit cu nădejde toată noaptea. Ei au trecut peste creasta munţilor şi dimineaţa au făcut o scurtă oprire ca să-şi mai tragă sufletul, după care şi-au continuat drumul cu toată iuţeala.

Având un avans considerabil, Morgan căutase şi găsise un adăpost sigur. Şefii tagalilor îl asiguraseră că chiar în jurul Manilei se găseau compatrioţi gata să-i ofere ospitalitate.

Aceşti oameni erau incapabili de trădare, fiind în întregime devotaţi reginei lor, pe care Morgan încerca s-o elibereze. Spre seară, Morgan şi cei trei însoţitori au găsit o primire excelentă la o familie de tagali, chiar sub zidurile oraşului, de unde tiranii spanioli pretindeau dominaţia şi aservirea întregii insule.

Morgan s-a informat imediat de tânăra prinţesă. Din nefericire n-a putut obţine decât slabe lămuriri.

— Prinţesa noastră se găseşte în palatul guvernatorului. Asta-i ce am aflat. Însă în ce parte a palatului locuieşte şi felul în care este păzită, nişte oameni sărmani ca noi nu au nici un mijloc să afle. Ne temem mereu că pe regină o ameninţă primejdii mari.

Morgan s-a hotărât să pornească imediat. Voia să acţioneze chiar în noaptea aceea, cu toate că nu ştia sigur prin ce loc putea să treacă dincolo de zidurile de apărare ale oraşului.

Însă pentru el şi tovarăşii săi nu asta era partea cea mai dificilă a problemei. Pentru nişte oameni obişnuiţi să se caţere pe catarge şi de parâme pe vreme urâtă, sub rafalele cele mai violente, cu riscul de a fi aruncaţi în valuri, ce însemna escaladarea unui zid, chiar înalt?

De altminteri, au fost bine serviţi de neglijenţa spaniolilor, care dedaţi în întregime plăcerilor, nu se preocupau deloc de fortificaţii. Morgan şi cei trei tovarăşi ai săi, sub pavăza nopţii ce se lăsase, s-au furişat în lungul zidurilor şi curând s-au găsit într-un loc potrivit de căţărare.

Putea să fie mai mult de ora unsprezece. Oraşul era scufundat în somn. Se vedeau cu greu pe alocuri nişte lumini. În palatul guvernatorului doar câteva ferestre mai erau luminate. În faţa acestor ferestre, întredeschise din cauza căldurii, atârnau perdele lungi şi bogate. În mândrul apartament al

guvernatorului, don Saltaro, şi al fastuoasei sale soţii, dona Catharina, nu se dormea.

Aceasta din urmă era aşezată alene şi maiestuos într-un fotoliu, nu departe de guvernator, un bărbat de o vârstă destul de înaintată, pe chipul căruia, întunecat şi crud, se reflectau cele mai violente pasiuni.

În faţa lui stătea un personaj, al cărui costum bogat demonstra că avea rang princiar. Însă acesta nu era un spaniol. După trăsăturile şi armele sale se vedea că era un malaiez. Avea şi el o înfăţişare despotică, mai crudă chiar decât a guvernatorului Manilei.

— Te-am chemat, Te Lao, a spus guvernatorul prinţului malaiez. Cunoşti aranjamentele noastre. Noi am mai potolit o parte din populaţia tagalilor, cu ajutorul supuşilor tăi, mereu neîmblânziţi. Trebuie să se termine asta. Vreau ca tagalii să ne servească în calitate de sclavi pe insula Luzon, în schimb voi lăsa igoroţilor tăi libertatea de care s-au bucurat ca şi până acum.

Te Lao a schiţat un ciudat surâs de consimţire. Ştia că bătrâna vulpe se dezinteresa de struguri, pe care îi socotea prea verzi, deoarece nu putea să ajungă la ei.

În insula Mindanao, unde şeful malaiezilor domnea peste igoroţii dornici de independenţă, nu se putuse stabili niciodată vreun european. Febra era un ajutor atotputernic al naturii. Albii nu rezistau să trăiască pe acel meleag.

— Să vorbim clar, a reluat guvernatorul Manilei. Tânăra prinţesă a tagalilor se află în palatul meu. O doreşti de soţie şi o vei avea, cu condiţia ca tagalii să rămână în întregime la discreţia mea. În schimb, îţi garantez autoritatea personală şi independenţa poporului tău. Cu acest preţ îţi ofer pe Bagida, obiectul dorinţei tale! Suntem de acord?

— Întrutotul de acord, şefule alb, a răspuns perfidul igorot. Îmi trebuie Bagida cu orice preţ. Nici o fată nu-i atât de frumoasă pe insulele noastre. Vreau să fac din ea femeia mea.

— Nimic mai uşor, a reluat guvernatorul. Odată soţia ta, Bagida va deveni regina igoroţilor şi tagalii din insula Luzon vor fi sclavii mei. Bagida nu va mai fi suverana tagalilor şi se va resemna cu soarta, întrucât nu va face decât să-şi schimbe regatul.

Te Lao a confirmat hotărât din cap.

— Senior al albilor! a spus el cu o voce înăbuşită. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Am răspândit groaza printre tagali, fără să se poată presupune cine o făcea. Sunt de acord cu voi din toate

punctele de vedere. Însă tagalii nu se vor supune niciodată cuiva. Chiar şi voi nu veţi stăpâni acest popor de neînfrânt dacă nu veţi fi în posesia diamantului, a bijuteriei coroanei, care reprezintă pentru poporul tagal simbolul şi garanţia independenţei şi puterii lor. În ziua când acest diamant va străluci pe capul nobilei voastre soţii, tagalii vor accepta superstiţioşi şi orbeşte dominaţia voastră. Dar Bagida înainte de a veni la Manila a ascuns nepreţuita bijuterie.

— Da, ştiu asta, a replicat guvernatorul scrâşnind din dinţi de necaz. Însă va trebui chiar ea să-mi indice ascunzătoarea şi să-mi predea diamantul! Voi găsi mijlocul de a o constrânge şi nu mai târziu de noaptea aceasta, chiar la această oră!

Prinţul malaiez a făcut o strâmbătură dezagreabilă. El se temea poate că bătrânul Saltaro să nu se fi îndrăgostit de tânăra şi frumoasa prinţesă. Dona Catharina, o frumuseţe destul de coaptă i-a înţeles gândul şi a avut un râs destul de muşcător.

— Nu te teme, a spus atunci guvernatorul întorcându-se spre Te Lao, care simţea nevoia să se liniştească. Nu mă preocup defel de femeile indigene, oricât de frumoase ar fi ele. Sunt un european. Însă nu va fi un mare rău dacă voi recurge la un argument categoric şi hotărâtor, ca de exemplu câteva lovituri de bici savant aplicate. Vei avea chiar un avantaj dacă o voi face mai supusă şi docilă pe trufaşa ta şi gândind drept, îmi vei mulţumi.

Te Lao nu părea să aibă mare încredere în acest fel de argument de care vorbea guvernatorul. Însă n-a făcut nici o obiecţie şi a continuat să spună:

— Şeful albilor poate s-o trateze pe Bagida după voie. Întradevăr, este orgolioasă şi încăpăţânată. Trebuie să fie mai umilă şi mai supusă. Să i se înfrângă rezistenţa, ca să se resemneze cu soarta.

— Într-un ceas bun! Cu aceasta, noi ne-am înţeles deplin, a reluat despoticul don Saltaro. Te Lao, acum retrage-te în apartamentul tău. Te voi informa imediat de rezultat. Când voi afla locul unde este ascuns diamantul, nu-mi va fi greu ca să-l iau ca să împodobesc fruntea nobilei mele soţii. Îţi voi preda atunci pe tânăra prinţesă ca să-ţi fie o soţie umilă şi docilă. Pe curând! Ne apropiem de deznodământ.

Prinţul malaiez s-a despărţit de guvernator.

— Vezi, dragă Catharina, că mi-a reuşit totul! i-a spus don Saltaro soţiei sale. Am ajuns chiar să-l îmblânzesc pe acest sălbatic, care mă ascultă ca pe un oracol. Acum o voi îmblânzi la

rândul său pe mândra suverană a tagalilor şi o voi sili să vorbească. Trebuie să-mi destăinuiască imediat locul unde a ascuns preţioasa bijuterie. Îi voi smulge acest secret, poţi fi sigură de asta!

În timp ce nobila doamnă surâdea cu o aprobare neruşinată, don Saltaro, cu un exerciţiu prealabil, a încercat un bici gros, pe care l-a plesnit în aer cu un rânjet diabolic.

A părăsit încăperea cu un pas apăsat şi a pornit de-a lungul coridorului, la capătul căruia avea o uşă încuiată de două ori şi prevăzută cu mai multe zăvoare. Ca un surplus de prevedere, în faţa uşii stăteau de pază nişte gardieni înarmaţi până în dinţi.

— S-a auzit ceva de la ea? a întrebat don Saltaro scoţând o cheie din buzunar.

— Nu, excelenţă, au răspuns cei doi paznici. Prizoniera nu s-a mişcat şi n-a făcut nici un zgomot.

— Vai! Vai! Cât de mândră este, cât este de încăpăţânată, damela! a murmurat don Saltaro, încercând din nou biciul pe cizmele lui. Însă o voi aduce repede la realitate. Aceste buze mute cu îndărătnicie se vor desface. Se va arunca la picioarele mele cu suspine şi hohote de plâns cerând iertare.

El s-a grăbit să deschidă uşa cu cheia ce o scosese din buzunar.

— Excelenţă! a spus unul din paznici.

— Ei bine! Ce s-a întâmplat? Ce mai vrei acum?

— Trebuie să vă spun că nu demult am auzit un fluierat lung în afara palatului. Părea să provină din grădină.

— Aş! O pasăre de noapte sau ceva asemănător, a răspuns maşinal don Saltaro împingând uşa. Asta n-are nici o importanţă.

Spunând aceasta, el a intrat în camera unde era reţinută ca prizonieră Bagida, nefericita prinţesă a tagalilor.

— Ce mai vrei de la mine? a întrebat ea cu mândrie. Mă superi din nou cu ameninţări şi insulte, pentru că păstrez secretul locului unde am pus bijuteria regală? Nu se va afla niciodată ceva de la mine!

— Vai! Chiar aşa, frumoasă regină? Fiinţă sfidătoare, cunoşti acest obiect? Pe acesta îl folosesc când mândrul meu armăsar se încăpăţânează, cabrează, se rostogoleşte şi se arată neascultător. Şi dacă biciul aduce la realitate un animal, de ce n-ar face-o şi cu o prinţesă tagală, care pentru moment, pare a fi lipsită de simţul realităţii?

Bagida s-a înălţat sfidătoare. Ochii îi aruncau scântei.

— Cum, mizerabile! a strigat ea cu un glas din care răzbătea

întreaga demnitatea unei rase vechi şi suverană. Să loveşti o femeie, o prinţesă! Să mă baţi ca pe o amărâtă de sclavă!

— În regulă, frumoasă copilă! a rânjit don Saltaro. Eu nu glumesc. Nu voi întârzia să-ţi mângâi cu acest bici frumoasele tale mâini şi umerii tăi drăgălaşi, până ce va ţâşni sângele roşu. Cel puţin atâta vreme cât nu vorbeşti şi nu-mi destăinui ascunzătoarea. Unde este bijuteria? Vreau să ştiu. Răspunde imediat, sau te lovesc!

— Nu voi răspunde. Fă ceea ce vrei, dar nu vei afla nimic. Mai degrabă de o mie de ori moartă, decât să-mi trădez secretul!

— Vai! Te voi face să vorbeşti de îndată! a urlat călăul, peste măsură de ieşit din sărite. Nu ştii încă ceea ce este un bici, fată orgolioasă! Dar când îi vei simţi usturătoarele muşcături, vei spune tot ce voi vrea. Deci răspunde, este pentru ultima oară!

Bagida a rămas nepăsătoare şi nemişcată. Nemaistăpânindu-se, guvernatorul şi-a ridicat biciul, pregătindu-se să lovească brutal umerii nefericitei Bagida, când a răsunat un zgomot la uşă.

Don Saltaro s-a oprit. El a auzit un strigăt surd, urmat de căderea grea a unui corp. Acelaşi sunet s-a repetat şi curând s-a deschis uşa cu violenţă.

În cameră s-a năpustit un bărbat de o înălţime colosală. Sub mantaua neagră strălucea o îmbrăcăminte de un roşu aprins. El a ridicat o sabie pătată de sânge. Prin deschizătura uşii se puteau vedea corpurile celor doi paznici căzute, ce barau trecerea temutului vizitator.

La această privelişte, Saltaro şi-a dus mâna la sabie, în timp ce, un lucru ciudat, străinul şi-a reintrodus sabia în teacă.

— Ei, ce se întâmplă? Ce înseamnă asta? a bâiguit don Saltaro, sufocat de surprindere şi turbare.

— Distinsule ticălos, a răspuns rece înfricoşătorul vizitator. Ilustră şi dispreţuită canalie! Ai îndrăznit să ameninţi cu biciul o slabă fată fără apărarea! Din fericire am ajuns la vreme ca să previn nelegiuirea ta. Câine de spaniol. Nu meriţi să-ţi străpung corpul cu lama. Nu-mi voi scoate sabia. Nu sunt o femeie, acum vei avea de a face cu mine, secătură josnică, cu mine, Morgan, căpitanul piraţilor, regele mării!

Lupta cu piraţii malaiezi

Don Saltaro îşi trăsese sabia când Morgan pătrunse în încăpere. A vrut să dea o lovitură adversarului său, însă acesta s-a dat la o parte cu iuţeala fulgerului.

În aceeaşi clipă, formidabilul său pumn i-a lovit braţul sângerosului despot, care a scos un strigăt de durere şi a lăsat arma să cadă jos.

A deschis gura ca să ceară ajutor, când prinzându-l cu mâinile sale puternice, Morgan l-a ridicat cu amândouă braţele.

— Ajutor! Ajutor! urla înnebunit guvernatorul.

— Prinţesă, a tagalilor, a strigat Morgan legănându-l în aer pe don Saltaro. Priveşte cum pedepseşte Morgan pe iluştrii şi puternicii ticăloşi!

— Ajutor! La mine! urla don Saltaro. La mine!

Nu era vreme de pierdut. Cu o forţă de necrezut, Morgan l-a aruncat pe mizerabil de pietrele zidului. Cu corpul zdrobit şi craniul desfăcut, sinistrul tiran s-a rostogolit neînsufleţit pe covor.

Odată înfăptuită justiţia, el trebuia s-o elibereze acum pe regina tagalilor. Timpul presa.

— Repede, prinţesă, urmează-mă! a strigat Morgan luând-o de mână pe Bagida. Să ne îndepărtăm în grabă, ca să nu fim copleşiţi de numărul lor! N-am decât câţiva tovarăşi. Repede în grădină şi apoi peste zid! Ne aşteaptă acolo caii.

Bagida era un copil al naturii şi nu o doamnă modelată şi deformată de moravurile şi cunoştinţele oraşelor. Ea a fost imediat la înălţimea situaţiei. A înţeles că trebuia să-l urmeze pe Morgan, supunându-se orbeşte salvatorului său. Ajutată de mâna eroului, a trecut peste cele două corpuri ale paznicilor şi la capătul coridorului, a coborât în grabă scara.

Jos, aşteptau Iacob, Cornelius şi Klas, ce păzeau ferestrele prin care intrase Morgan în palat. De aici el îl pândise cu răbdare pe guvernator şi se furişase după acesta, sosind la timp ca s-o salveze pe Bagida de o umilinţă monstruoasă şi mârşavă.

Palatul era plin de agitaţie şi zgomot.

— Totuşi, ce s-a petrecut? strigau nişte spanioli speriaţi, sosind din alte aripi ale clădirii. Ce este?

— Ce s-a întâmplat acolo?... O mare lovitură! au răspuns Cornelius, Klas şi Iacob, năpustindu-se cu armele în mâini prin

mulţime. Pe pământ se rostogoleau numeroşi duşmani, urlând de durere, în timp ce alţii fugeau disperaţi.

Drumul era liber. Grădina a fost străbătută într-o clipită, ca şi zidul, printr-o spărtură pe care o descoperiseră când intraseră. Morgan o susţinea pe Bagida, şi înainte ca ea să fi putut să-şi dea bine seama de acest vârtej de evenimente, se afla dincolo de zidurile oraşului, unde un tagal fidel ţinea caii de căpăstru.

Imediat, întreg micuţul grup era în şei. Se mai afla încă un cal de rezervă nefolosit, care alerga singur în urma animalelor călărite.

Călătorii noştri erau de-acum departe, duşi în galop de impetuoşii bidivii, atunci când s-a răspândit alarma în oraş. Se chema la arme pretutindeni, tobele băteau dând alarma generală, iar clopotele sunau a primejdie.

Însă Morgan şi însoţitorii săi luaseră un avans mare cu tânăra prinţesă, smulsă din mâinile duşmanilor săi. Exista totuşi un singur urmăritor, la mică distanţă, un om ce alerga pe jos cu agilitatea unui cerb, ascunzându-se cu dibăcie.

Cine era acest individ misterios ce pornise înverşunat pe urma şefului piraţilor? Voia să întindă o cursă cu nişte prieteni postaţi pe drum? Încerca cel puţin să ştie unde se îndrepta Morgan, ca apoi să-l regăsească şi să-l atace cu prima ocazie favorabilă?

Cât priveşte pe spanioli, ei n-au încercat nici o urmărire. Îşi imaginau probabil că prin împrejurimi se aflau mase de tagali şi preferau să se ţină pe timpul nopţii la adăpostul fortificaţiilor.

Orice era, Morgan, Bagida şi cei trei însoţitori ai lor n-au fost stânjeniţi în timpul fugii şi au ajuns fără încurcături la golful Tayabas. Credincioşii prieteni ai prinţesei erau de-acum aici, aşteptând cu nerăbdare. Ei s-au bucurat zgomotos de eliberarea suveranei şi s-au închinat cu recunoştinţă în faţa ei şi al lui Morgan, salvatorul său.

Însă tânărul căpitan a remarcat bine că aveau pe inimă o îngrijorare mare.

— Drumul spre fortăreaţă este blocat, au spus ei în sfârşit. Toate potecile sunt ocupate de soldaţi spanioli. Suverana noastră va cădea în mâinile acestor mercenari, dacă va încerca să se reîntoarcă la reşedinţa ei.

Morgan înţelegea foarte bine înlănţuirea tuturor acestor evenimente. Soldaţii fuseseră trimişi în acel loc pentru orice eventualitate, ca să-i apere pe trimişii guvernatorului în caz când acesta ar fi reuşit să afle de la Bagida unde era ascunsă bijuteria coroanei.

— Eu nu fac nimic pe jumătate, a declarat Morgan tinerei prinţese, care s-a apropiat de el cu priviri de recunoştinţă şi dragoste. Corabia mea va porni imediat spre sud şi te voi debarca în alt loc al coastei, în inima regiunii tagalilor. De acolo te vei îndrepta uşor spre reşedinţa ta, fără a te teme de soldaţii spanioli. Cei ce te însoţesc pot şi ei să vină pe corabia mea, pe care o aştept aici în câteva ore.

Bagida vărsa lacrimi de bucurie. Ochii săi şi întreaga ei faţă exprimau profunda afecţiune pe care o nutrea faţă de inimosul om căruia îi datora totul.

Aşteptarea n-a fost prea lungă. Corabia neagră, care navigase tot timpul la nordul insulei, a sosit curând. A fost văzută la revărsarea zorilor şi spre amiază, Bagida şi escorta sa s-au îmbarcat la bord.

Ciudata umbră ce-i urmărise pe Morgan şi însoţitorii săi până la golf dispăruse de-acum de câtva timp. Totuşi, Klas găsise mijlocul de a povesti camarazilor săi aventura lui cu îndărătnicul armăsar tagal, ca şi invenţia sa de a opri calul ce-l ducea călare, folosindu-se de ancore. Comicul episod l-a făcut să râdă şi pe Morgan, în ciuda gravităţii sale.

Corabia neagră naviga spre sud, de-a lungul lanţului de insuliţe ce formau o centură a marii insule Luzon.

Aceste insuliţe erau separate de o reţea de trecători înguste şi Morgan voia să profite de un canal separat, pe care i l-au indicat tagalii, ca să pătrundă într-un golf, de unde Bagida putea lesne să se îndrepte fără încurcături spre reşedinţa sa din munţi.

Este adevărat, era o trecătoare primejdioasă, îndeosebi pentru o corabie mare. La pupa, lângă bompres, Morgan sonda marea cu ochii săi exersaţi, ca să descopere fundurile joase şi să le semnaleze imediat pilotului, indicându-i manevra de cârmuire. Klas se socotea, din propria sa voinţă, o umbră de nedespărţit a căpitanului şi nu-l părăsea cu nici un pas.

Corabia neagră se angajase în strâmtul canal între două insule acoperite de o pădure deasă. Morgan s-a asigurat dinainte că fundul era suficient de adânc ca să susţină pe apă corabia sa. Însă nu supraveghea cu mai puţină atenţie aspectul mării. În sfârşit, s-a ajuns la capătul canalului. Se observa că suprafaţa apei era mai calmă şi mai lipsită de stâncile împrăştiate între insuliţe şi lunga coastă a Luzonului. În acel moment, Klas a scos un strigăt strident de avertizare, pe care Morgan l-a înţeles imediat.

Intervenea ceva cu totul ciudat. Din spatele ultimei insuliţe pe

cale de a fi depăşită înainta un bastiment lung, de o formă bizară, pa care Morgan l-a recunoscut imediat ca fiind o navă malaieză.

Această corabie, cu puntea plină de oameni, era împinsă de vânt şi încerca cu toată puterea velelor să bareze, la ieşirea din trecătoare, calea corăbiei negre.

Şi ea a ajuns la timp ca să se pună în întregime de-a curmezişul. La o clipă după aceea, s-a produs un zguduit puternic. Corabia neagră neputând nici să-şi schimbe drumul, nici să stea pe loc, s-a lovit din plin de nava malaieză. Bompresul a pătruns deasupra punţii sale într-un unghi drept. Greementele s-au încurcat atât de mult, încât la un moment cele două bastimente au fost ca şi bătute în cuie unul lângă altul. Imediat, în faţa figurii impunătoare a lui Morgan, care în picioare la bompres, a primit şocul fără a se clătina, s-a ridicat un om, un colos, îmbrăcat într-un costum pompos. Acesta era Te Lao, prinţul igoroţilor, care comanda personal îndrăzneaţa navă.

— Alb mizerabil! a strigat întunecatul igorot. Ai luat-o pe prinţesă, viitoarea mea soţie. Te voi pedepsi cu moartea! Albule, vei peri de măna mea!

Colosul a scos din teacă un kris, un pumnal lung malaiez, cu lama ondulată, al cărui vârf înmuiat în otravă ucide instantaneu.

Morgan n-a avut timp să-şi scoată sabia. O secundă încă, şi era pierdut.

În acea clipă supremă, a zărit o ancoră grea de mare, aproape, la îndemâna sa. I-a venit în minte că şi aceasta era o armă. În mai puţin timp cât trebuie să se descrie, cutezătorul căpitan a apucat cu amândouă mâinile greoaia ancoră, şi cu o forţă de gigant, a azvârlit-o ca pe o jucărie.

Te Lao a fost stăpânit de surprindere, aproape de teamă, în faţa acestei încercări supraomeneşti, în momentul când îşi îndrepta pumnalul veninos spre pieptul lui Morgan.

Această secundă de uluire a însemnat pierzania lui. A fost suficientă pentru Morgan, care rapid ca un trăsnet să lovească cu vârful ancorei capul şefului igoroţilor, care s-a prăbuşit greoi pe puntea navei sale.

Morgan scăpase de îngrozitorul său adversar. În acest timp, Klas se găsea într-o situaţie nu mai puţin critică. Un şef al igoroţilor alerga spre el ca să-l străpungă cu lancea sa otrăvită.

Klas nu avea nici o armă de apărare. Se socotea ca şi pierdut, când i-a venit şi lui un gând strălucit.

Igorotul ce s-a oprit ca să arunce lancea asupra lui. Purta la

nas un belciug, o podoabă foarte la modă la malaiezi. Impetuos, Klas s-a îndoit, şi-a aplecat capul sub lance şi ridicându-se brusc, a prins bine podoaba nazală a indigenului. Acest tratament l-a potolit, după cum se procedează cu taurii furioşi. Indigenul n-a mai rezistat. Urlând de durere, el şi-a lăsat jos lancea otrăvită.

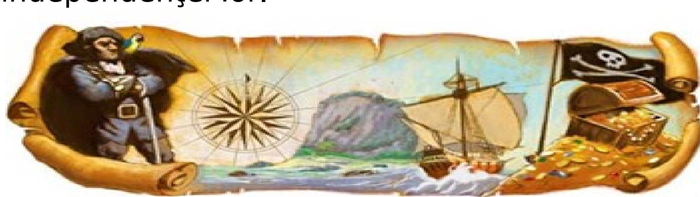
— Aşteptă puţin piază-rea! i-a strigat Klas mitocanului ce devenise definitiv victima ingeniozităţii tânărului. Am să te ţin mereu aşa până îţi voi lungi nasul ca o trompă de elefant! Malaiezul se zbătea ca un apucat şi Klas nu-l lăsa pe prins, trăgându-l întruna după sine. Totuşi, elasticitatea unui nas malaiez are nişte limite şi rezistenţa ţesuturilor şi tendoanelor de asemenea. În aşa fel încât acest dublu tratament în sensuri contrarii, apendicele nazal, belciugul nazal, a rămas în mâinile lui Klas. Indigenul, nebun de durere, cu o gaură sângerândă în mijlocul feţii, a sărit peste bord şi a dispărut în valuri.

Klas învârtea triumfător în aer belciugul de care atârna o bucată de carne, ca un trofeu glorios ce-i mărturisea victoria... S-au pus în mişcare pistoalele şi puştile. Piraţii lui Morgan se adunaseră în masă la prova corăbiei negre, îndreptând un foc zdrobitor asupra igoroţilor, care văzându-l mort pe şeful lor şi acţiunea perfidă nereuşită, nu se mai gândeau decât să scape de gloanţele albilor. Săreau de-a valma peste bord în mare, înotând care mai de care spre coastă.

Însă tagalii, martori ai acestei lupte, îi aşteptau acolo şi îi masacrau fără milă.

La puţin timp după aceasta, Bagida a pus piciorul pe uscat, sprijinită de braţul lui Morgan. Ea a putut să ajungă în toată siguranţa la reşedinţa sa princiară.

De la un capăt la altul al regiunii tagale răsunau strigăte de imensă bucurie. Se celebra cu mari sărbători populare, nu numai în cinstea reîntoarcerii reginei, dar şi în onoarea loialului şi mărinimosului erou, a lui Morgan, regele mării, care o scosese pe suverană din mâinile opresorilor spanioli şi scăpase populaţia tagală de sclavia ce ar fi impus-o trufaşii şi lacomii cuceritor, dacă ar fi reuşit să stăpânească bijuteria coroanei, emblema şi garanţia independenţei lor.

Cuprins

Corabia morţilor..3

Diamantul prinţesei tagalilor..8

Misterioşii ucigaşi...14

Călare prin pădurea virgină...18

Un vizitator înspăimântător...25

Lupta cu piraţii malaiezi...31

Cuprins..36

CĂRȚI CU TITLURI ȘI ÎN EDIȚII FELURITE PE TEMA ROBINSONADELOR EXISTENTE ÎN BIBLIOTECA ALUCI

EDIȚII VECHI ÎN ROMÂMĂ :

Daniel Defoe, Robinson Crusoe, Ed. Librăriei I. Ciurcu, Brașov, 1891

Daniel Defoe, Robinson Crusoe, Inst. arte graf. C. Sfetea, 1914

Daniel Defoe, Robinson Crusoe, Librăria Nouă, f. a.

Daniel Defoe, Robinson Crusoe, Ed. Cartea Românească, 1934

Rudolf Wyss, Robinson elvețianul, vol. 1-2, Ed, Casei Școalelor, 1925

Rudolf J. Wyss, Furtuna, Enciclopedia, 1938

ALTELE :

M. Batzaria, Mica Robinson, Ed. Universul, f. a.

Ion Gorun, Robinson în Țara Românească, ed. Cartea Românească

Nestor Urechia, Robinsonii Bucegilor, Ed. libr. Socec, 1923

ÎN LIMBI STRĂINE :

Johann Rudolf Vyss, Le Robinson suisse, Librairie Th. Lefievre. f.a. Paris

Johann Rudolf Wyss, Le Robison suisse, ed. Nelson, tipar în Anglia, f.a.

Mael Pierre, Robinson et Robinsonne, Ed. Hachette, Paris, f.a.

Pannwitz Nax, Eine robinsonade fur jungend, Stuttgard, 1919

Wyss J. Rudolf, The swiss family, Wordsworth Editions Ltd. Hertfordshire,1993